

Jancsika és Juliska

gyűjtötte: Póczáné Németh Alojzia

Volt egyszer egy szegényember. Boldogan élt a falu szélén a feleségével és a két gyermekével, Jancsikával és Juliskával.

Az édesanya váratlanul meghalt. Az édesapjuk mostohát vitt a házhoz, aki igen rosszul bánt a gyerekekkel. Elhatározta, hogy megszabadul tőlük.

Mikor a szegényember elment az erdőbe fát vágni, a mostoha fogta a kisfiút, és bezárta egy ketrecbe. Azt gondolta, hogy majd felhízlalja, s megfőzi. Megparancsolta Mariskának, hogy senkinek ne merje elárulni, mert akkor ő is így jár.

Szegény Juliska minden nap vitte az ételt Jancsikának, s ilyenkor együtt sírtak. A mostoha is odament néha Jancsikához, de csak azért, hogy megnézzze mennyit hízott a fiúcska. Ilyenkor azt kérte Jancsikától, hogy dugja ki az újját, had lássa jó húspan van-e már. Jancsika azonban túljárt az eszén. Mindig a kisújját dugta ki. Mérgelődött is a gonosz mostoha, hogy hiába eteti, csak nem hízik eleget ez a gyerek. Egyszer aztán ráunt a várakozásra. Megkérte Juliskát, hogy gyűjtsön rőzsét, gyűjtsön be a kemencébe. Szegény kislány nagyon megijedt, mert tudta, hogy mire készül a mostohája.

Az mondta Juliska az asszonynak:

- Kicsi vagyok, még nem érem fel a kemencét, és nem tudom hogy kell csinálni.
- No, majd én megmutatom – szólt mérgesen a mostoha.

A kis Juliska ijedten futott Jancsika ketrecéhez. Fogott egy fejszét és addig ütötte a lakatot, amíg az el nem törött. Akkor Jancsikával odafutottak a kemencéhez, és a gonosz mostohát belelőkték, a tüzet pedig meggyújtották.

Ekkor ért haza az édesapjuk, aki meglátta a síró gyerekeket. Rögtön odament, átölelte őket.

Juliska elmesélte, hogy hogyan bánt velük a mostohájuk, s mit akart tenni Jancsikával.

Az édesapa együtt sírt a gyerekekkel, de már örömben. Hármában éldegéltek tovább.

Juliska megtanult sütni-főzni, Jancsika pedig segített édesapjának a favágásban.

Nem is gondolt a szegényember többet arra, hogy új asszonyt vigyen a házhoz!